

Csillag Tamás

Versek

2008.

Hűvös, szomorú őszi este van...

Kabátom zsebében gyűrött huszonegy évem,
álmaim sorra kialvó lámpák.
Hajléktalan életünk éjjelente
magára húzza csendes elmúlását.

Hűvös, szomorú őszi este van,
de szeretőm szemében van egy kicsi ágy,
ha bebújok oda, játéknívá válnak a terhek
és álmaim törmelékén örködik a világ.

Behorpadt papírpohár

Hová is bújhatna az ember?
Plasztik világunk igáját nyögöm,
a felismerés sárga csillaga ez,
és a pénz diadala az örömon.

Életünk behorpadt papírpohár,
amivel egy elkurvult isten kéreget...
És amiben szüntelen csörgeti csontos
kezével a reményt és a szerelmet...

Gitáron pengetve, halkan...

Munka után, két ájulás között,
ritkán, ha olvasol, vagy játszol valami
ócska dallamot, felsóhajtasz: élek.
A jólét kergetésében elposványosodik a lélek.

Egyedül

Talán könnyebb lenne egyedül,
nem vigyázva, nem bántva senkit,
talán könnyebb lenne megszokni
a magam csendjét, megszokni a semmit.

Talán könnyebb lenne elbújni csak,
elbújni messze, hol senki sem találna rám,
oda, hol a tükörkép lenne csak
a társam, és a vádló magány.

Akkor egyedül nézném az éji eget,
a hold mellett csillag csillogna talán...
Akkor senki sem vigyázna engem,
és végleg betakarna könnyörtelen éjszakám.

Vedd arcom a tenyeredbe

Vedd arcom a tenyeredbe,
úgy nézzük egymást hosszan,
úgy hallgassuk egymás csendjét,
ahogy a szívünk egymásra dobban.

Vedd arcom a tenyeredbe,
úgy simogass, vigyázz rám...
Érzem, nélküled magába
zárna súlyos, sötét éjszakám.

Ölelj jobban, zárj magadba,
szívedben őrizz meg engem...
Ahogy én hordozlak téged,
örökké, mélyen... a szívemben.

Tavaszc csillan

Manapság a többség a pénznek emel templomot,
és a pénzhez mormol mohó imát,
míg mások merengő homlokkal szorongatnak
régie könyveket, mint vénok a bibliát.

Sokak szeme szürkévé lett,
de nekem még tavaszt csillan a szemem,
amíg virágait erővel táplálja a szív,
és szelíd szírommal áldja a szerelem.

Felhívás!

Fiatal költők! Mire vártok még?
Mit ér a szó, ha leíratlan lázad?
Legyetek olyanok, mint zúzmarás
ágak között tavaszt cserregő, zsvajgó madárhad!

Csak szólnotok kell, az eszme elég...
Ha szóltok, hangotokra olvad a hó,
és meleg fényre feszül a jég!

Ember voltam

ember voltam most gép vagyok
érzéketlen fémrobot
ember voltam most vak vagyok
jelszavakat mormolok

ember voltam gép lettem
az összes verset elfeledtem
ember voltam hallgatok
érzéketlen fémrobot

ember voltam most gép vagyok
és ha egyszer meghalok
testemből mi itt marad
csak érzéketlen fémdarab

Ősz

A bokrok szélére guggolt az ősz,
zöldesbíbor levelekkel felém integet,
sárga ujjaival végigsimította
az aranycseppes szőlőfürtöket.
Az udvarra harmatot hint a hajnal,
álmatlanul fekszem, valami bánt.
A távoli hegyek fehér tarkója
farkashangon éneklie a magányt.

Lassan költő lesz belőlem...

Lassan költő lesz belőlem, átlagember,
kit kínoz a sorsa olykor,
olyan, aki mindig mosolyog,
és ha a szemedbe néz, nem tudod, mit gondol.

Olyan, kit, ha meglátsz az utcán,
ismerős, mint valami távoli rokon,
olyan, ki a szeretteiért elvérezne
hömpölygő utcazajban, a barikádokon.

Minden ember...

Minden ember a testvérem,
ezért könnyű gyűlölni őket néha.
Kimerítő az örökös törtetés,
néha rémisztően magas a létra...
És, ami még rémisztőbb,
két fok között ráébredni,
nekem is muszáj áldoznom, ölnöm...
Mi célja lehet az embernek
egymagában ezen a földön!?

Szeretnék egy tollat...

Néha úgy szeretnék egy tollat,
amivel átírhatnám ezt a szemét világot,
szeretném, ha hinni tudnám,
hogymegyszer tényleg nekilátok.

Mert sokszor fájnak az emberi sorsok,
nem tudom, hogy részvét kínoz, vagy szájalom...
Végül is, mindegy. Ezt is, azt is vállalom.

egyszerűen

farzsebembe csúsztatom életem
a papírzsebkendők közé
ameddig működik testem magamé
vagyok utána senkié

ateizmusom cinikussá tesz
bár tudom öregebb fejjel talán
jólesne megpihenni csendben
egy hallgatag isten oldalán

Megmaradok

Csak most ne találjon rám senki,
most még teljesen önmagam vagyok.

Csak most ne kelljen senkit megölelni,
csend van, magamban ordítok.

Vagy épp most talált rám egy isten,
könyörgés csak, hogy egyedül lehessenek.

Nem vádol, nem kérdez, vallani valóm nincsen.
Így könnyű szívvel maradok meg feleslegesnek.

Semmi sem változott

Minden pillanatban meghal valaki,
az ürességen kívül mégsem változik semmi,
csak sűrűsödik a hallgatás, s ami volt,
arról csak néhány éber emlék mesél...
És a temetőkert felől ismerős illatokat
sodor a város felé a langyos esti szél.

Csokor

Mindegy, mi volnék,
száraz kóró, vagy gyöngye virág.
A halál mindenkit közös
csokorba szed, és nincs tovább.

Ablakból kinézve

Megjött ez az ősz is, sok száz
rozsdás levelet emészt a tócsa,
a földeken halálba menetel
a napraforgók zörgő légiója.

Én meg csak ülök a szobámban,
az élet nagy behívóját várva,
míg ajtómon kívülről kaparász
lehetőségeim sovány pulikutyája.

Jelenünk...

Jelenünk ketté hajtott papírlap,
tehetetlenség rajta a bélyeg,
aki ma szegény, hiába kuporgat,
holnap talán még szegényebb.

Születünk, gürcölünk, halunk,
csak most tudatosult bennem,
milliók életműve ez,
mégis elfér a farzsebemben.

Épp jókor

Épp jókor temetett be a szomorúság,
mikor már elkezdtem volna hinni,
vakbuzgó hittel hajszoztam egy álmot,
aztán fájt az ébredés, most sajjog a semmi.

Épp jókor kerít be a józanság,
az öntudat hajt, hogy józan maradjak.
Csak az bánt, hogy a halál asztalára
érlel eleven, fájó falatnak.

Délután

Gyönyörű lányt láttam a minap,
szelíd, kecses, barna özsutát,
halk sóhaja vigyázva osont a délutáni parkon át.
Virágok sóhajtanak így, mikor utoléri
őket az őszi szürkület és nyári szirmaikat
fázós ködgallérra és rövidebb nappalokra cseréli
talán már a holnapi ólmos, szürke délután.
Léptei nyomán nagyokat nyelve
indultam félbehagyott dolgaim után...

Ahogy én sem...

Ahol az idő jelentését veszti,
ott élnek a szegények, olvasnak a nincsenben.
Homokórák rosszízű homokját rágják,
és nem tudják, hol lakik az isten...
Ahogy én sem...

Talán a kolomp

Sokszor érzem, csak játszanak velem,
ahogy csörgőjével a boldog kisgyerek.
Bármerre nézek, körülvesznek buta,
beszűkült, öntudatlan emberek.

Idegenül lézengek köztük,
nem vagyok sem próféta, sem bolond.
Mégis, ha menekülnék, valami
mindig elárul. Talán a kolomp.

Kötszer a szemeiből

Szemeimben hordom őt,
szerelmétől őszinte a csillogás.
A hiányától sajjgó szívre
minden emlék bódító borogatás.

Mégis hiánya gyakran éget,
mar, kínoz, talán meg is öl...
Csak egy dolog enyhítheti a szenvedést:
csók kell és kötszer a szemeiből.

Egyformák vagyunk

Néha szomorú kő vagyok kietlen síkokon,
napszínű szobor a bukó alkonyon
és míg élek öklöm kemény marad.

És szabad is vagyok, mint a madár, ha száll,
változó is, mint a szél, a tavasz, a nyár.
Néha ember vagyok, pont, mint te magad és
magányos is, mint egy fegyverdörrenés.

Valami közelít

Te távoli, törpefényű csillag,
miért hunyorítasz felém?
Ez lennél: merengő emberek
égboltjára felfeszített remény?

Ablakomból nézlek hosszan,
fényed egy idegen éjszakába zár...
A szelídfényű hó riadva roppan,
...talán tavasz közelít. Vagy egy újabb halál.

A szerelem furcsa holmi

Lassan körbezár szobám,
lámpafény és árnyék,
vetett ág, hideg paplan,
képzelet, röpke játék.
A szerelem most székre
terített, furcsa holmi.
Jó volna téged újra megcsókolni.

Életfogytig

Az élet taxijába szálltál,
és túlmentél minden határon,
lassan emberré váltál,
átléptél néhány jogszabályon.
Egyetlen bűnöd volt:
az emberré válás mánia.
A büntetésed világos:
életfogytig tartó empátia.

Hiba

Sötétben fekszem, sötétben kelek,
egyforma esték, egyforma reggelek,
érezem, szolgának szán a viharsarok.
Pedig éppen, hogy hús vagyok!

A rendszer hibája, nem az enyém,
gondjaimat hordom, az mind az enyém,
nincs megoldás, itt mindenki simlis,
ne aggódj értem, bírom még ezt is.

Mégis napról napra koptat a kín,
ezen nem segít se kávé, se algopyrin,
mert ember lettem, ez lehet a hiba...
Lélekkel vert, lélegző matéria.

Sírnék a világért...

Én sírnék a világért,
ahogy anyjáért sírhat a gyermek,
elcsépett közhely, hogy butul
a magyar, üresek az osztálytermek.

Újabb monoton nap, zsibbadt a test,
az embert otthon kihűlt vacsora várja,
forintszerű eszmék dobálnak minket,
ez korunk szomorú demagógiája.

Őszi gesztenyelevél

Még maradok és nem értem,
mire tanít világom tökéletlensége,
töprengésre készítet és fegyelmez
a múltó fiatalság vörös szemaforfénye.

Komolykodva nézem az életet,
ateizmusom kék gázrőzsájában ég el...
Mégis, ha tehetném, akár istent is megölelném,
csak ne haljanak meg álmaim
egy öngyilkos őszi gesztenyelevéllel.

Szelíd szerelemmel

Régóta rá vártam, virrasztva, mindig,
s most szelíd szerelemmel szeretem őt,
pedig két idegen voltunk csak, ki egymásra talált,
most meztelen lélekkel állunk egymás előtt.

Szeretem őt, szemét, arcát,
és mindent, amit nekem adott,
szerelmet, csókot, békét,
sz összes közös pillanatot.

Félek, ha nem volna, fájnék
meg-megbújva, ébredéstől estig,
és figyelném, ahogy világom,
mint egy rossz ruha, lassan kifeslik.

Üres zsebbel

Öntudattutajomon tátong a lék.
Csákányát könnyörtelen belevágja minden emlék,
mi egykor összekötött minket.
Sajnos a sors kiürítette szerelemzsebeinket.

Így ülök most is, üres zsebbel egyedül.
Könnyektől dacos szemem látva
minden és mindenki elkerül.
Így ülök nélküled, bár tudom, hiába.
Nem tudlak visszajteni emlékpocsolyámba.

Egyre nehezebb

Egyre nehezebb csendben maradnom,
mégis csak magamban dűnnyögök,

fejünk fölött a felkelő nap is
egyre szótlanabban ücsörög,
pedig fontos lenne beszélni,
kimondani, amit nem mond ki más.

Legtöbben mégis némábbak vagyunk, mint a kő.
És véglegesebbek, mint az utolsó pislogás.

Ha egyszer

Ha egyszer meghalok, elköltözöm.
Felhők fölé, föld alá...
Nem lesz akkor semmi erő,
mi fáradt lelkem idelent tartaná.

S ha majd megérkezem, aláírom
lepecsételt dossziém, és nem csinállok mást,
csak egy kis ablakon kinézve
visszasírom ezt a szomorú, földi kirándulást.

Séta

Az esti útra a hold terít vékony fátylat,
a vastag csendet lépted zaja töri ketté,
ha múzsát kerestél, megtaláltad.
Már hiába futnál, itt rekedtél...
Lassan te is csend leszel, mormogásod
a szél aggatja az út menti fákra.
Ha bántanak, húzd szorosabbra a kabátod
és tanulj meg köpni a világra!

Lehetnék

Lehetnék apró, barnásszürke madár, nagy
riadtszemű, aki elhallgat, ha este lett,
olyan, aki szellőcskével játszik fegyverek helyett
és elrémítene az éjszaka csendje. Vagy
lehetnék öntörvényű farkas, halállal
barátkozó, olyan, aki minden zsarnokot megvet,
szabad lennék, csak a holdnak vallanék szerelmet
és őszinte hittel ölnék, alázat nélkül.
Fekete vadászok csalnának törbe végül.
Vagy lehetnék virág, zöldesszárú estike,
szükszavú, tűnődő, lilásszirmú barát.
Az ablakodból minden éjjel elúzném a halált...

A leveleken még...

A leveleken még zölden táncol a nyár,
de az ágakban már a fázós ős ropog,
lánykák nevetését hordja a szél arra,
hol a városok hideg betonszíve dobog.

Tömbházak torkában tátong a csend,
fénytől fuldoklanak a rácsos ablakok,
a kóbor darázs hiába szimatol,
a benzingőz elnyomja a virágillatot.

És a gyárakban két mély sóhajtás között
a munkások kezén olajtól mocskos a vér,
míg a város zajló szíve fölött virágszedő
lánykák nevetését hordozza a langy esti szél...

Hazaérek

Arcom tenyerébe temetem,
olyankor hazaérek...
Mintha szívemen is érezném
melegét tenyerének.

Életünk

Életünk ugyanúgy megtelik, mint
a túlcsondult pohár a vízzel,
szánk mosollyal, vagy keserű szájjal.
A fáradt kéz kevesebbet legyint,
csak gubbasztunk álmatag.
Éjszakánként koboldok kergetik
a zörgő, fekete árnyakat...

Így leszel

A hiszékenyek nyugalmaival jó megtorpanni néha,
s rácsodálkozni a világra, mint üveggolyóra,
csak forgatni kezeidben, így csillogó lehet.
Így könnyebben átlépheted a Rendet.

Ezután már észreveszed: kilógsz a sorból,
inged másokénál sokkal tisztább, vagy sokkal mocskosabb,
különc leszel, kire hat az érzés, az értelem,
így leszel könnyen jelentéktelen.

Magányos éjszakákon

Hűvös éjszakákon, mikor a magány temet,
felidézem magamban azt a jól ismert arcot, kezét,
mi simogat, ha érint, érintése helyén csak borzongás marad...
Hiába tagadnám, már réges-régen megálmodtalak.
Most is rád gondolok, a papírnak vallom:
borzasztó volna riasztó hajnalon hiányodra felriadnom,
ilyenkor félek szeretni, mégis akarlak,
félek, elsodornak mellőlem álságos hatalmak,
vagy egyszerre ránkborul a magány, emlékekké válva.
Szerető kedves sír így, ha nincs veled a párja...
Ebben a sírásban benne van a szerelem, az ölelés, a jóság,
és a könnyecseppeken átszüremlik az örökkévalóság.

Vakok között

Kis emberek életét élem,
mégsem bír manipulálni a média.
Aki még képes józanul mérlegelni,
annak muszáj a hibákat is látnia.

Már régóta csak félszemmel nézek,
mégis látom a kontúrokat, borzasztó élesen.
azt hiszem, vagy mindenkit fel kellene rázni,
vagy csak nekem kellene lehunynom nyitott félszemem...

Portré

A csillagok ma oly hidegen fénylenek
felettem, mint távoli, idegen fényjelek,
és mellettük a hold is, a hold is oly fakó,
sápadt fénnel roppan lábam alatt a hó.

Mert ránk borult a tél. Az éjszaka most foszló
fény, suhanó árnyék, néma, komor torzó,
szinte érezni a tavaszváró, misztikus álmokat.
És a csendben valami engem is meglátogat,
hallani a hangját, mélázva, búsan:
addig kell küzdened, míg csontjaidon hús van.

Hisz régóta tudod, magadnak írsz csak, nem mentség,
hogy a kis költőket elnémítja a mellőzöttség,
és mindegy mi vagy, különc, uszító,
lázadó értelmiségi, forradalmi újtó,
a költészet terhét akkor is egyedül kell vinni...
Az emberekért, mert nekik is muszáj valamiben hinni.

Legyél, aminek születted, eleven fáklya,
lángolj tovább, szülj fényt a magyar éjszakába,
szülj szerelmet, szánd a nyomorultat,
építs jobb jövőt, de ne felejtsd a múltat!
Sose felejts, azt neked nem szabad!

Hagyd el makacs gőgöd és ne légy zsarnok.
Látod, most én is a papír fölé hajlok,
haragos, kávétól villogó szemmel,
próbálok leszámolni részrehajló részvétemmel,
hiszen én is azért küzdök, hogy mindenki megértse:
az ember a lényeg, és az ember a mérce.

A múzsákért

Olykor még lángra kap bennem a pogány ősök vére,
mert manapság a tehetségnek sokszor csak éhhalál a bére
és hiába érték az ember, a költő, még ha többet és mélyebbre is lát, mint mások,
hisz ő csak ír, minden szava fáj. Lassan maga alá gyűri őt is a hallgatag magány.

Én nem ilyen vagyok! Még él bennem a részvét, ó, ocsmány világ!
Még tart a néma küzdelem, de nem hallgatok tovább, hiába van ellenem
vakbuzgó gyűlölet, lenéző közöny és bemocskolt becsület.
Aljas világ! Nézd testeden a sebeket! Milliók sebei ezek.

Én is majdnem feladtam, hallgatagok lettek a napok,
de jött a Kedves, parázs hit volt a szeme és láng az arca...
És azóta féltve karol. Pedig a világ hagyna.